

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 6

Književna radionica
Rašić

Partizanska knjiga

Naslov originala

Barry Callaghan

Selected stories

© Barry Callaghan 2015

This translation published by arrangement with the author.

Za srpsko izdanje

© Književna radionica Rašić © Partizanska knjiga

Ovaj prevod je objavljen u saglasnosti s autorom.

Canada Council
for the Arts

Conseil des arts
du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council for the Arts for this translation.

Zahvaljujemo se Kanadskom savetu za umetnost za podršku ovom izdanju.

urednici:

Nataša Miljković

Srđan Srdić

Beri Kalahan

**Svi ti usamljeni
ljudi**
- izabrane priče -

s engleskog preveo
Vladimir Arsenić

Beograd, Kikinda, 2016

Presedanje

Bila je to mala železnička stanica. Sedeo sam u zagušljivoj tišini čekaonice i zurio u automate s čipsom i slatkišima dok pripovedač nije ušao, seo i ponudio me pićem iz srebrne pljoske. „Burbon“, rekao je, „Nob Krik“ i nagnuo se nazad u stolici, čekajući da kažem bilo šta što mi se motalo u glavi o pričama jer je zbog toga pristao da siđe iz svoje kuće na brdu kad sam ga pozvao da razgovaramo i rekao mu: „Čekam presedanje.“

Čutao sam, gledao u starčeve oči, pretpostavljam da je to izgledalo kao da se premišljam mogu li da mu verujem, ali nije bilo o tome reč – pitao sam se da li on veruje meni pri prvom susretu, pa sam rekao, da ga oslobodim svake ideje da će na kraju ispasti da mi je nešto dužan. „Nemam priču da ti ispričam niti preporuku za čitanje. Samo sam se ponadao da ću čuti nešto od tebe.“

Nagnuo se napred i osmehnuo poverljivo, a zatim rekao: „Samo sedi mirno jer sam oduvek smatrao da je najbolje pripovedanje, ako si to hteo da me pitaš, mirno poput mirne vode.“

Pogledao sam ga u oči promišljajući i zapitao se da li da uzmem sebi neki sok iz jednog od automata, ali umesto toga sam rekao: „Ne znam nijednu takvu priču“ i posegnuo za njegovom pljoskom.

„Veruj mi“, rekao je dok sam gutao viski.

Prodoše trenutak ili dva, a zatim je, kao da je proveravao tišinu, pa zaključio da je to postala naša tišina, rekao: „Priča koju ću ti ispričati je o stvarnoj smrti i kako te bilo šta što je zaista stvarno u prošlosti – poput smrti – neprekidno saleće. Ova se priča dogodila na trkačkoj stazi gde je jedan mladi trener koji je želeo da se dodvori starijem rekao – jer je znao da se dogodio smrtni slučaj u

porodici – ‘Čuo sam da vam je umro brat’, a stari trener uzvratilo: ‘Da, tako je’. Zatim mladi upita: ‘A koliko je već mrtav?’ Stari mu reče, šapnuvši mu u uho: ‘Da je živio do subote, sad bi bio mrtav godinu dana.’“

Pogledao me je u oči i ja sam mu uzvratilo.

„To je priča?“ , upitao sam.

„Naravno da jeste.“

„Ako je to priča, onda ja zaista čekam presedanje.“

„Svi čekamo presedanje“, reče starac, „ali ako ti ovo nije dovoljno, onda ću ti reći šta mi je jednom prilikom drugi pisac rekao u Parizu kad sam bio otprilike tvojih godina. Pričao mi je kako je razgovarao s grupom učenica i rekao im da se svaka dobra priča, kad je ogoliš, svodi na hrabrost, religiju, tajnu, seks i aristokratiju i običan jezik – i tako, dakle, jedna mu je od tih devojaka sledećeg dana kad su se sreli predala svoju priču koja je išla ovako: ‘Bože moj’, reče Vojvotkinja, ‘Trudna sam. Pitam se ko je to uradio?’“

Podigao je ruke kao da ga hapse. Ovo me je sprečilo da se nasmejem ili požalim, a zatim je zatvorio oči i zavalio se u staničnu stolicu. Popio sam još gutljaj viskija. Pripovedač i ja sedeli smo mirno kako samo voda može da bude mirna